

Можливість

Іван Малкович

Нам суджено лиш дно у цьому океані
повітрянім, де й дужі вітряки
не розженуть все затхле і стояче:
нам — за поверхню ринути б, за грані,—
чому ж ланцями туги всі
думки приковано до дна?.. Ми й звідси бачим:
над нашим — ще є океан, що в срібній осолоді
нас кличе з цих глибин, де й дужі вітряки...
Але з ланцями виринути годі.
Й прорватись ніяк. Навіть крізь зірки.